

Stratená v nenávisťi

To najlaskavejšie srdce
si prešlo najväčšou bolesťou

Claudia P. Torkan

VENUS
PRES

Stratená v nenávisťi

Claudia P. Torkan

Claudia P. Torkan: Stratená v nenávisti

Prvá časť série Stratené

Vydanie prvé

Copyright © 2023 Claudia P. Torkan

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,

Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,

www.venupress.sk v roku 2023 ako svoju 18. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková

Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová

Grafika: Depositphotos

Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.

Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-99972-80-4

ISBN pdf: 978-80-99972-81-1

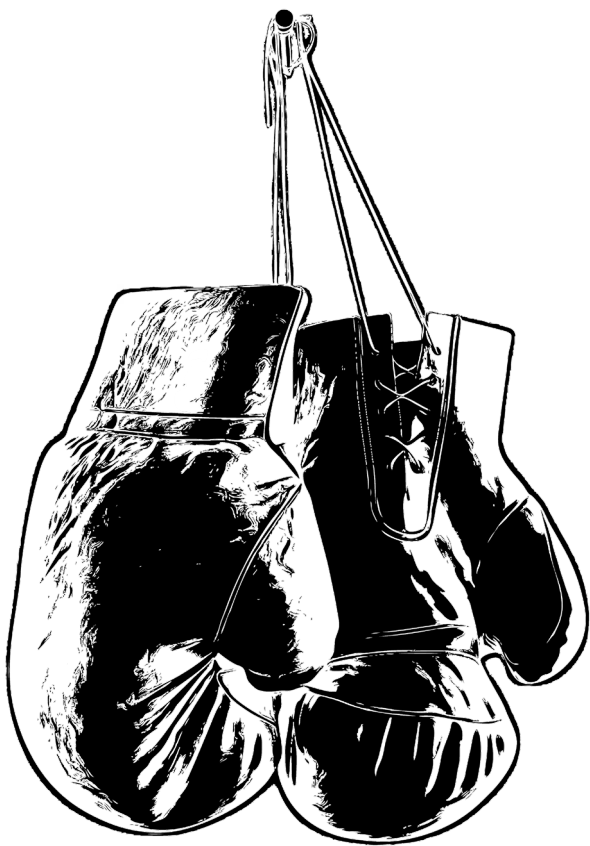
ISBN epub: 978-80-99972-82-8

ISBN mobi: 978-80-99972-83-5

VENUPRESS

Bratislava 2023

Pre tých, ktorí spadli, ale neostali ležať...
A tiež tým, ktorí im pomohli vstať.

ČASŤ PRVÁ

Clinch

*V boxe: nedovolené držanie súpera
znemožňujúce ďalší boj*

Kapitola prvá

„Rodinu si nevyberáme, tá nám je daná.“

Jeho údery obvykle zasiahli málo viditeľné miesta. Tentoraz však udrel vedľa.

Naniesla som si na tvár ešte jednu vrstvu mejkapu a pozrela sa na výsledok do zrkadla. Pripadala som si ako bábika s dokonalou tvárou. Škoda, že to bol všetko len klam, ktorý som chcela ukázať ľuďom na večierku. Pravdu som musela skrývať, inak by som mala ešte väčší problém.

S povzdychom som prešla k šatníku, z ktorého som vylovila šortky a priehľadné tielko, pod ktorým som mala celé plavky, pretože dvojdielne som si momentálne nemohla dovoliť obliecť. Pritiahli by mnoho pohľadov a s nimi aj mnoho otázok, na ktoré som nechcela odpovedať. Obzvlášť nie dnes, lebo tento deň nebol o mne.

Mobil na stolíku zavibroval už asi po stý raz a ja som si uvedomila, že som zabudla na Lauren. Okamžite som prijala hovor, aby som si ušetrila prednášku, ktorú by som dostala neskôr.

„Kde trčíš?!“ rozčuľovala sa a dokázala som si živo predstaviť, ako jej z očí sršia blesky. Moje meškanie ju rozčuľovalo, no táto párty sa konala v mojom dome, a tak som si ho mohla dovoliť.

„Potrebovala som sa dať dohromady. O chvíľu som dole.“

„Pohni si, inak tvojho sprostého brata zabijem!“ prece-
dila pomedzi zuby a ja som len stisla pery, aby mi neušiel
smiech.

„Myslím, že bez jedného sa zaobídem,“ zažartovala
som. „O minútku som pri bazéne.“ Zrušila som ju skôr, než
by ma zožrala cez telefón. Mobil som hodila na stôl a po-
brala sa von.

Večierok bol v plnom prúde. Usporiadať ho nebol žiaden
problém, pretože Benjamin mal viac priateľov ako jeho sú-
rodenci dohromady. Teda... minimálne viac ako ja. Hudba
hrala na celý pozemok a každý sa výborne bavil. Polovica
z nich už bola opitá, hoci bolo len osem hodín večer. Druhá
časť tancovala, plávala v bazéne a zabávala sa na náš účet.
Opovrhovala som týmito ľuďmi, no nebola som o nič lepšia
ako oni.

„Gratulujem, Ben!“ počula som z každej strany. Netušila
som, kde ho hľadať, tak som sa len predierala pomedzi tan-
cujúcich ľudí, ktorých som poznala len z *Impéria*.

„Dobrá práca, Ben!“ kričali ďalší a ja som bola stále mi-
mo. Kde, dočerta, bol ten kretén, keď som naňho čakala?

Zem pod nohami sa mi odrazu stratila a niekto ma zovrel
zozadu okolo pásu. Zatočili sme sa. Od prekvapenia som vy-
krikla a chytila sa silných rúk, hoci som vedela, komu patria.

„Idiot,“ zamrmlala som, keď ma položil na zem. Okam-
žite som sa k nemu otočila tvárou a hodila sa mu okolo krku.

„Aj ty si mi chýbala, sestrička,“ podotkol s úsmevom
a objatie mi opätoval. V jeho náručí som sa dokázala upoko-
jiť až tak, že som zabudla na okolitý svet. Benjamin zastu-
poval v mojom živote úlohu rodiča, predstavoval bezpečie
domova.

„Ty mne viac.“ Ani som si neuvedomila kedy a už som
mala v očiach slzy, ktoré som však rýchlo potlačila. Odtiah-
la som sa od neho a našla sa v jeho svetlozelených očiach,
ktoré vždy vraveli pravdu, aj keď ústa mohli klamať.

„Je super byť doma,“ poobzeral sa. „To si spravila kvô-

li mne? Nemala si si robiť starosti...“ Roztiahol pery do úsmevu tak, že sa mu na lícach objavili jamky.

„Ale, no tak,“ drgla som doňho, „pre teba všetko, Ben.“

„A pre mňa nič?“ ozvalo sa spoza brata a do svetla vstúpil rovnako vysoký chlap, ktorý ma sledoval, akoby si nebol istý, či odpadnem, alebo sa na neho vrhnem.

„Teba som nepozvala, Robert.“ Prekrížila som si ruky na prsiach. „Myslela som, že porazený sa na verejnosti neukazuje.“

„Prestaň, Hate,“ zapojil sa do toho Ben. „To, že som vyhral svoj prvý sólový prípad, znamená, že Rob ho prehral, ale férovo...“

„Keď myslíš,“ odvetil Robert a prevrтал ho zvláštnym pohľadom, ktorý som radšej neanalyzovala. Čo ma do ich záležitostí?

„Pozval som ho sem ako cenu útechy,“ ozrejmil môj skvelý braček. Nedokázala by som ho nenávidieť, ani keby som chcela. Zachránil ma nespočetne veľa ráz, takže ak tu chcel svojho spolužiaka z výšky a terajšieho kolegu, nemohla som namietat’.

„Tak si to tu vy dvaja užite, len si ho, prosím, nepozvi aj do postele.“ Potľapkala som brata po pleci a vydala sa hľadať Lauren, keďže hrozilo, že ju ďalší z mojich bratov priviedol na pokraj šialenstva.

Ako hurikán sa popri mne prehnala smerom k Benjaminovi vysoká modelka a po ceste od seba odháňala všetkých, ktorí jej zavadzali. Len som pokrútila hlavou a kráčala ďalej.

„Spomaľ, Hayley!“ zaznel Benov smiech, no o sekundu nato mu zamrzol na tvári. Hayley mu pred ostatnými strelila jednu výchovnú. Niekoľko mal problém.

Mala som štyroch starších bratov, ktorých som zvykla rozlišovať podľa toho, ako rýchlo ma dokázali naštvat’. Zatiaľ čo Benjamin sa ako najstarší správal zodpovedne, Sebastian s Natom predstavovali stelesnenie problémov. Tí dvaja o zodpovednosti ešte nepočuli. Nestarať sa bolo oveľa

jednoduchšie a ani ich nemal kto potrestať, takže si robili, čo chceli. Mamu sme nemali a otec... ten by nikdy nepovedal krivého slova na svojich chlapcov. Na to mal mňa, najväčšie sklamanie v dejinách.

„Hate!“ okríkol ma známy hlas a ja som sa len s úsmevom pozrela na Lauren. „Nathaniel môže byť tvoj brat, ale je to ten najväčší blbec pod slnkom.“

„Kde vlastne je?“ vykukla som spoza nej a snažila sa nájsť o dva a pol roka staršieho brata, ktorý sa vyžíval v otravovaní druhých.

Otočila sa ku mne tak prudko, že jej čierne kučery zleteli do očí. Nieкто skočil do bazéna z mostíka takou rýchlosťou, až voda zaprotestovala a my sme sa nezaobišli bez pamiatky.

„Dievčatá,“ privítal nás môj brat, keď vyšiel z vody a vyzliekol si tričko. Vedela som, čo pohľad na jeho telo robil s inými ženami, preto som sa nečudovala, keď Lauren vedľa mňa stuhla.

„Prosím ťa, Nate, nájdi si vlastných priateľov,“ zaúpela som. „O chvíľu nebudem mať ani jednu kamarátku, s ktorou by si nespál.“

„Ja takú chybu neurobím, neboj sa,“ naštvane ma prerušila Lauren.

„Je to výzva?“ pozdvihol obočie. „Vieš, Hate, možno by som sa s každou nevyspal, keby si mala škaredé kamarátky, ale takto...“ ukázal na Lauren. „Môžeš mi niečo zazlievať? Je nádherná!“

„A mimo tvojej ligy!“

„Choď sa radšej privítať s Benom. Je tamto pri bare. Isto bude rád, keď ťa uvidí,“ zmenila som tému.

„Nie som si tým taký istý,“ nasucho preglgol. „Vďaka za varovanie.“ A skôr, než som sa ho na niečo opýtala, zmizol. Čo sa to, dočerta, práve odohralo?

„Uvedomuješ si, že skôr by som vyštartovala po tebe ako po tvom bratovi, však?“ overovala si Lauren cestou do kuchyne. Bola zlatá, keď popierala, ako ju vzrušoval.

„Samozrejme,“ schuti som sa zasmiala.

„Ako sa má Ben?“ spýtala sa, zatiaľ čo ja som prešla k chladničke.

„Vyzerá, že sa má fajn. Je predsa právnik a myslím, že ho to aj baví. Pôjde mu to ako nášmu otcovi...“ Nemohla som pokračovať, pretože som z vedľajšej izby začula hlasy, z ktorých som minimálne jeden poznala.

„Nechaj ma na pokoji!“ oborila sa na akéhosi muža červenovláska a chcela sa mu vykrútiť zo zovretia, ktoré však nepovoľoval.

„Tak to si ma určite mylíš s tým tvojím tupcom, ktorý ťa opustil, Claire,“ zasipel chlap s britským prízvukom.

Vrazila som bez rozmyslu do miestnosti. „Pomôžem vám nejako?!“ Claire som poznala, no toho muža nie. Určite nešlo o jej priateľa.

„Čo sa tu ty obšmietáš?“ zavrčal na mňa. Z jeho hlasu ma až zamrazilo.

„Toto je môj dom a chcem, aby si odtiaľto vypadol!“ povedala som oveľa seabavedomejšie, než som plánovala.

„Takže tvoj dom, hej?“ Naštvané sa ohnal jednou rukou, zatiaľ čo druhou stále pevne držal Claire, ktorá skoro ani nedýchala. Slzy mala na krajíčku, no držala sa. Ak by dala najavo slabosť, ten chlap by vyhral.

„Odíd, Marcus,“ zašeptala červenovláska.

„Vypadni odtiaľto skôr, než ťa prinútim odísť ja.“ Tentoraz to bola vyhrážka. Nikto predou mnou nebude terorizovať kamarátov, aj keď ide len o bývalú priateľku môjho brata.

„Vypadni?!“ zopakoval rovnakým tónom. „Vypadni? To hovoríš mne?!“ Bez zaváhania pustil Claire, ktorej som iba kývla, nech sa prace kadeľahšie. „Keby som chcel, už dávno by som ti vykrútil ten dlhý krk...“

Podišiel bližšie a načiahol ku mne ruku, čo bola obrovská chyba. V sekunde som mu ju chytila a bez mihnutia oka vykrútila, pričom sme si vymenili pozície a on sa ocitol pri dverách. Penil od zlosti a zatínal zuby, aby nevykríkol. Vy-

točila som ho a ponížila. Na jeho mieste by som sa pratala okamžite preč.

„Ešte raz sem vkročíš a s tou rukou sa rozlúčiš.“ Bojovne som vystrčila bradu.

Nenávistne na mňa zagánil. „Vy Maxwellovci ste všetci rovnakí. Povedz bratovi, že sme neskončili, maličká,“ zasy-pel a vytratil sa.

Ostala som v miestnosti sama a zmätená. Ktorý z mojich bratov zase niečo vyviedol? Bena som vylúčila, keďže bol dlhšie preč, ale traja ostávali.

Dofrasa, prečo som to vždy ja, kto sa ocitne uprostred všetkých ich problémov? Nemám dost' svojich?

Kapitola druhá

*„Čím viac chceš niečo skryť,
tým viac to ostatní budú odhalit’.“*

Bála som sa o teba,“ objala ma Lauren. S pohárom v ruke som si sadla na kuchynskú linku a tvárila sa nad vecou, aj keď jazva pod oblečením ma odrazu ťažila viac ako inokedy. Nikdy som jej neprikladala veľkú váhu, predsa len, zaslúžila som si ju, avšak teraz som sa cítila, akoby som zlyhala a niečo podstatné mi unikalo.

„Nevidela si Claire?“ zaujímalo ma. „Ten chlap povedal, že s mojím bratom ešte neskončil. Obávam sa, že to kvôli nemu je Claire v problémoch,“ priznala som kamarátke, pretože ona jediná mohla poznať všetky moje myšlienky.

„Myslíš, že sa Seb dostal do problémov? To by vám snáď neurobil... alebo áno?“

„Sebastian so zápasmi neprestal. Každú noc trávi v *Impériu* a vieš, že ostatným to je jedno. Ben bol preč, Nate tam tiež zájde a netuším, kde sa túla Oliver. Nevidela som ho už dlhší čas,“ vzdychla som si porazenecky.

Navštevovať strednú školu bolo iné, ako chodiť s bratmi na vysokú. Odrazu mal každý z nich vlastný život a nič z toho nezahŕňalo mňa.

„Nemôžem uveriť, že sú takí blbí a ešte sa tam ukazujú. Zápasy už nie sú to, čo bývali, keď ich tvoj brat začal,“ krútila Lauren hlavou.

„Benjamin chcel, aby sme mali svoju komunitu. Miesto, kde sa môžu všetci odreagovať. Niektoré fakulty usporadúvajú preteky, iné sa zas predbiehajú v pití. My máme toto.“

„Prestaň ho brániť!“ skočila mi do reči rozčúlene. „Radšej by som vás videla sedieť v autách ako v ringu. Ben má šťastie, že som mierumilovná, inak by som ho nakopala.“

Pri predstave, ako táto pôvabná žena mláti môjho brata, som vybuchla do smiechu. Bola veľmi dobrá tanečnica, dokázala nohy vykopnúť tak vysoko, ako ja pri tréningu, no na rozdiel od tanca, box bol o sile, nie o jemnosti.

„Hate!“ okríkla ma, ale ja som sa naďalej smiala.

„Fajn,“ vydýchla som si po chvíli a poutierala si oči. „Nemôžeš byť na mňa taká. Po hroznom dni som potrebovala rozveseliť.“

Poobzerala sa, aby sa uistila, že nás nikto nevidí ani nepočuje. „Znova ti ublížil.“

Donútila ma zliezť zo stola a chcela si ma prezrieť, no ja som sa jej vytrhla a o krok pred ňou cúvla. Lauren vždy vedela, aké zranenie som utrhla. Nesúdila ma, ale nesúhlasila so mnou. Zakaždým mi pripomenula, ako dvihnúť ruky v obrane, hoci by uprednostnila útok.

„Veď si si to ani nevšimla, a to ma máš rovno na očiach.“ Pokúšala som sa situáciu odľahčiť, no moja kamarátka nevyzerala veľmi pokojne.

„Monokel, čo?“ Prekrížila si ruky na prsiach. Hnevala sa aj za mňa, lenže ona nechápala, prečo to nechávam tak. Ako by aj mohla? Nebol to jej otec, kto ju mlátil za každú hlúposť. Navyše, bil len mňa, k ostatným sa správal skoro ako svätec.

„Mala by si s tým niečo robiť. Ten bastard si nemá čo dovoľovať, nie k tebe...“ krútila hlavou a snažila sa zhlboka dýchať, aby sa upokojila. Každá moja rana bola aj jej ranou, ako zvykla hovoriť. Všetko brala osobne, za čo som ju milovala. Mohla som si želať niekoho lepšieho vo svojom živote?

„Kašli na to, Lauren, mám to pod kontrolou a...“

„Koho máš pod kontrolou?“ začula som otravný hlas a skôr, než by som mohla ujsť, stál pri nás Robert.

„Ak sa o niečo pokúsiš, tak teba,“ schladila som ho pohľadom. Čo z toho, že bol o šesť rokov starší, keď vývojovo nebol ani v puberte?

„Môžeš nás nechať osamote, prosím?“ požiadal slušne a dokonca aj s úsmevom Lauren, ktorá len prikývla a pobrala sa k dverám z kuchyne. Zradkyňa! Samozrejme, že ma s ním nechala. Nevedela, že tento muž bol Robert. Čas, ktorý vyplňal on, nezahrňal ju. Lauren prišla vtedy, keď sa on vyparil.

„Čo chceš?“ vyprskla som. Nemala som v úmysle chodiť okolo neho po špičkách a čakať, kedy sa mu uráči prehovoriť. Nech povie, čo chce, a vypadne.

„Chýbala si mi.“ Podišiel bližšie. Mala som cúvnuť, aspoň sa trochu pohnúť, no ja som nehybne stála ako soľný stĺp.

„Chýbal mi tvoj odpor,“ zasmial sa, keď sa o mňa obtrel ramenom a zastal vedľa mňa. Ja som si však so vztýčenou hlavou udržiavala odstup.

„Čo nepovieš,“ odfrkla som. „Mne zas chýbali tvoje klamstvá.“

„Nikdy som neklamal, Hate,“ presviedčal ma, no obaja sme poznali pravdu. Jeho zapieranie ma len vytáčalo.

Naštvané som sa k nemu otočila. „A čo vtedy, keď si skoro všetkým na zápase povedal, aké to je mať moje stehná v rukách? To bola pravda?“ Nebola som si istá, prečo mi napadla taká hlúposť z jeho vysokoškolských čias, ale bolo to lepšie, ako mu vykričať ostatné, dôležitejšie veci.

„V mojich predstavách áno,“ odvetil pokojne. „A čo? Odrtpel som si to. Nate mi uštedril poriadnu ranu, až som sa bál, že prídem o oko.“

„Chudáčik,“ prekrižila som si ruky na prsiach. „Nemám ťa poľutovať?! Choď dočerta.“ Chcela som odísť, ale jeho ruka vystrelila k mojej a otočil si ma k sebe. Naše nosy od